

S Z E R K E S Z T Ő I Ü Z E N E T E K

Felelős szerkesztőnk, Sík Sándor június 8-án három havi betegszabadságra ment. Távollétében folyóiratunkat Mihelics Vid szerkeszti.

N. M. Budapest. — Mi kell ahhoz, hogy az ember jó élettársat találjon? Okosság, keresés, Isten segítségével és elszántság. — Okosság kell mindenkinek előtt. Ez óv meg bennünket attól, hogy ábrándképek után vágyakozzunk. Ez tesz képessé bennünket, hogy meglássuk hozzánk való-e, aki megtetszett nekünk. Okosság kell, hogy észrevegyük értékeit és hibáit; nemcsak a feltűnőket, hanem a rejtetteket is. — Másodsor: keresni kell. Türelemmel, nem kapkodva, de nem is várva a sült galambot. Sokat kell társaságokban forogni. Nagyon sok jó házasság azért nem jön létre, mert sok derék fiatalember és igazán feleségnek, édesanyának való leány visszahúzódik, nem jár társaságba, hanem otthon búsul és sóhajtozik. A rock-and-roll-ozó, csónadrágos, tépetthajviseletű társaságot nem bírják temperamentummal, ahhoz sem elég bátrak, nincs bennük elég kezdeményezés, hogy a magukhoz illőket megtalálják. Sokszor nincs alkalmuk se. Sajnos a szülők, idősebbek sem elég talpraesettek e tekintetben, akiknek pedig kötelessége volna a fiatalokat segíteni, hogy megtalálják egymás társaságát. Mégis, azt tanácsoljuk, keressen. Meg lehet találni a kapcsolatot a legtöbb családhoz és leányhoz, ha időt és fáradságot fordít rá. — Természetesen, a gondviselés segítsége, Isten áldása is kell. Az ember, ha az okosság erényét nem mulasztja el s ha a gondviselésben bízva és Isten segítségét kérve keres, nem marad el a mennyek áldása. — Mindezekben túl azonban elszántság is kell a jó párválasztáshoz.

Fiatalasszony, Budapest. — Megengedhető-e, hogy fiatalasszony házas kollegájával munka után beüljön egy feketére az eszpresszóba? — Olyan kérdés ez, amelyre csak egy tucat fenntartással és „ha”-val lehet válaszolni. Ha valóban úgy történt, hogy a fiatalasszony csupán két alkalommal telepedett le az említett kollegával a kávéház mai utódainak egyikében, — egyszer egy fontos, de kettőjüktől független semleges ügyben, másodsor eső elől menekülve — természetes, hogy nem róható meg és nem ítélnélhető el erkölcsi szempontból. Nem ilyen egyszerű az ügy azonban, ha gyakran történnek meg az efféle „beülések”, a szokásos jelszóval: „ki akartuk beszélgetni magunkat”, vagy éppen: „jól éreztük magunkat együtt”. Nem állítjuk ez esetben sem, hogy okvetlenül bűnös, erkölcstelen témákról beszélgetnének. Tudjuk, hogy ilyenkor legtöbbször csupa szép, jó, magasrendű témáról folyik a magasröptű és szellemes társalgás. Irodalom, zene, színház, lelki kérdések kerülnek szóba, a férfi okos és szellemes, a nő elragadóan bájos. Mégis, azt kell mondanunk: ez már könnyen a bűnre vezet alkalmat sűrölja. Nemcsupán egyszerű, vagy néhány-szor megisméltető botlás, bűn származhatik belőle, hanem oly sokszor a házasság felbomlása is. Éppen azért, hogy a kényelmes, komolyabb erőfeszítést nem kívánó csevegésekben mindenki a legrokonszenvesebb oldalát tudja mutatni, megtévesztik egymást a csevegők, azt az érzést keltik egymásban, hogy a törvényes férj, illetve feleség — aki ilyenkor otthon vagy a munkában fárad — nem felel meg nekik lelkiileg úgy, mint az, akit „most ismertek meg igazán”. Minél „jobbán érzik magukat” egymás között, annál nagyobb a veszély, hogy meglazul a kapcsolat törvényes házastársukkal, elidegenednek tőle, megszakad azzal az a belső lelki egységük, ami nélkül a házasság csak kényszeredett együttélésé válik. Azt kell tehát mondanunk, minél inkább „jól érzi magát” valakivel, annál inkább kerülnie kell a vele való gyakori és hossz-szas együttléte. Ez is egyike a házasságban vállalt lemondásoknak. A lemondás mindig keserves és fájdalmas. De csak egy ideig. Az ember végül is rádöbben, hogy a fájdalom nem annak a másíknak elvesztése miatt gyötörte, akiről lemondott, hanem vágyai, ósztönei sajogtak, tiltakoztak, lázadoztak. Ilyen kin-lódás eredményeként tisztul és higgad le az ember viszonya házastársához és azokhoz, akikkel a családon kívül találkozik. Rájön, hogy a kívülálló se külön-bek társánál, varázsluknak legtöbbször egyetlen alapja van: hogy — mások. Egyes dolgokban ugyan tökéletesebbek a házastársánál, másban azonban el-maradnak mögötte. Mindent egybevetve, a mi tanácsunk az, hogy házasságban

élő fiatalasszony ne járjon házasember kollégával eszpresszóba kettesben. Még ritkán se jó, mert mint itt történt, — szóbeszéd, pletyka kerekedik belőle. Jobb, ha az embert Isten langyos esője áztatja el, mint az emberek, a hollégák és kollégánők.

Tanáctalan. Egyetlen levél alapján sajnos mi sem segíthetjük Önt jó tanáccsal, mert nem ismerhetjük a tényállást. De talán egy régi elv felújításával segíthetjük abban, hogy helyesebben ítélje meg férje krónikus és kiszámíthatatlan pontatlanságát. Ez az elv: a másik felet is meg kell hallgatni. Nem nekünk, de Önnek kell annak a bírónak lennie, aki a másik felet is meghallgatja, és csak azután mond ítéletet. Ön azt írja: „Férjem szeret engem, és mégis, annak ellenére, hogy tudja, mennyire keserít engem pontatlanságával, nem változik meg. Miatta én is elkésem munkahelyemről, mert sem ő nem készül el, sem engem nem enged el. Néha igazán olyan nekem, mintha nem volna időérzéke.” Pontosan ez az, amire nemcsak pillanatnyilag, de a konzekvenciákat is levonva számolnia kell. Vannak emberek, akik vakok, vannak, akiknek nincsen izlésük, vannak, akik nem tudnak a pénzzel bánni, és vannak, akiknek nincsen időérzékük. Ez valami konstitucionális baj. Szomorú, hogy így van, de így van. Nem szabad ebben rosszakaratot látni, nem szabad „csalódást” emlegetni. Az Ön férje már a házassága előtt is ilyen volt, akkor nem vette észre? Igen, akkor azt hitte, majd meg tudja javítani... És Ön meg tudott javulni már mindenben, amit számtalanszor fogadott? Teljesen megértjük nehéz helyzetét: alkalmazkodni egy pontatlan, és így kiszámíthatatlan emberhez, ez bizony nagyon nehéz... de miért nem veszi a kormányzást a saját kezébe? Férje „nem engedi Önt idejében elmenni munkahelyére”. Olyan mondat ez, amelyet dédanyáink adtak dédatyáink szájába. Hogy-hogy nem „engedi el”? Ilyet nem kívánhat meg a férj, aki beleegyezett abba, hogy felesége kenyeret keressen. És hogy férje „nem csinálja meg, sőt el sem kezdi azokat a háztartási, szerelési-javítási munkákat, amelyeket vállal”? Tessék iparost hívni, a szükséges munkákat elvégeztetni, a kiadásokat a konyhapénzből, cigarettapénzből elvonni, színház- és mozilátogatást letiltani, stb. Természetesen ennek nem lehet gyermekek „büntetés” jellege, hanem közös gondnak közös elintézése. Tudjuk, hogy ezzel csak egy teherrel többet tettünk az Ön vállára, de úgy látjuk, hogy ez az egyetlen járható és célravezető út.

Z. Zs. Az Ön által felvetett problémával már 411-ben foglalkozott a karta-gój zsinat, amelyet Szent Agoston hívott össze, és amelyen 286 katolikus és 279 donatista püspök vett részt. A nyilvános disputában foglalkoztak az Egyház „szentségének” kérdésével, t. i. azzal, hogy elveszíti-e az Egyház „szent” jellegét, ha bűnös és méltatlan tagok is vannak benne, vagy sem. Szent Agoston nagy beszédben azt az álláspontot védte meg, hogy különbséget kell tenni a „status viae” és a „status gloriae” között, vagyis a küzdő és a diadalmas Egyház között. („Egyház, amely van” és „egyház, amely arra készül, hogy legyen.”) Ezen az alapon tárgyalandó a méltatlan tagok megtűrése az Egyházban. Ajánljuk különben elmélkedjék azokon a szavakon, amelyeket az Úr Jézus a konkolyt kitépni akaró tanítványoknak mondott. „... nehogy a konkolyt kitépven, a búzát is eltáposszátok!”

Ö. A. Hans Sachs a német irodalom egyik legszimpatikusabb alakja. A nürnbergi mesterdalnok iskola vezetője volt, becsületes mesterségére nézve cipész. Írt több mint 400 mesterdalt, 1700 elbeszélést, 200 drámai művet. Tehát egyáltalán nem volt Wagner fejéből kipattant mesealak. És ha a mesterdalnokok sok „mesterkéeltséget” is erőszakoltak rá az igazi poézisre és zenére, mégis csak tanúságot tesznek az akkori kultura egységéről és magas színvonaláról. (Hans Sachs 1494-ben — tehát Amerika felfedezése után két esztendővel — született, és 1576-ban halt meg, 82 éves korában.)